

Budapestre vonatkozó ujságcikk

Osztályozás

78(064.5)

Szerző:

Hely

Cím:

Biedermeier hangászati előadás
Pesten

Idő

"1834"

Forrás:

Magyar Főváros

Személy

Bp.

(Hely)

1834. 7. 21.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp. nyomt. XX. cs. 23. sz.

Budapesti székfővárosi könyvtárak 1834-1835

Biedermeier hangászati előadás Pesten

Székfővárosi írja a *Honművész* 1834 márc. 2-iki számában:

1834 február 23-án tartott a nemzeti kaszinó termében az itteni második hangászati előadás. — E tündéres terem, — mely úgyszólván, Buda és Pest minden szépségének fókusza s gyönyörű kilátása, nagy tükörfalai, fehér márványozott oszlopai s nyájas kinézése végett a maga nemében egyetlen s hasonlíthatatlan — már 4 óra előtt tele volt mívelt hallgatókkal.

Mint virítnak a nagy üvegházban a sok különbözőszínű virágok köröslég rakott edényekben: úgy ült itt a budapesti szépnem viránya egy hosszúság körben, melynek közepén a játszó művészek titkos varázslók módjára ültek kis asztalukjuk mellett. A sokszínű kalapok s virágos főkötők táborá úgy tarkállott széles gyanánt köröskörül, mint valamely égen boltozó szivárvány; s e gyönyörű színvegyületnek a hátul álló férfiak setét öltözete bizonyos festői árnyalatot adott. — Itt egy boa, síma hízelkedő kígyóként övezte át ifjú birtokosnője szép nyakát; s mintegy örvendezve folyt össze a márvány kebelén; — amott egy madárfészekként mesterien font szőke hajtekeres vonta magára a szem figyelmét; — de leg-

inkább a hallgatókör jobbik végén egymás mellett virító öt ritka szép, minden nézőcsöket igéző erővel vont maga felé.

Megszólamlott végre a quartett s a jeles művészek mesteri vonóikkal a feszült húrokból — mint valamely más szellemi világból — érzékeny hangokat mint megannyi lelkeket, látszának elővarázsolni. — Mély csend lőn; a hallgatók mozdulatlan szoborokként figyelmeztek (nehánynál a két fül kevés lévén, a száj is segítőleg felnyílt); — semmi nesz sem háborította meg a varázslókat. — A részvétel minden arcon festőileg mutatkozott: a hallgató lelke hol derült volt, mint a mosolygó májusi nap, hol indulatos, mint a júliusi csattogó fergeteg.

Mindenik hallgató más és más ábrándozásba látászik merülve lenni. — „Vajjon — gondoltam én is az egyik oszlophoz támaszkodva — egy *Beethoven*, egy *Onslow*, kik hangjaik hatalmával képesek a lelkeket a mennybe emelni, majd ismét azt — mint sebes villám — a sírok mélyébe sújtani, — nem valamely finomabb szellemi lények-e? Vajjon egy *Strauss*, egy *Lanner*, kik gyönyörű táncmelódiáikkal millió embernek a gondjait elűzik, s mint valamely ég küldöttjei mindenfel-

örömet és vidámságot terjesztenek, — az egész emberiségnek nem nagyobb jótévői-e, mint mi őket közönségesen vesszük?“ — A darabok végezték hallatszott hangos brávó! és taps felébresztett álmódosításaimból. — A szép hallgatóság felkerekedett s örömtelvé haza indult.

Ó muzsika! te a szellemi lényeknek nyelve, s a természetnek egyik kimagarázhatatlan nagy titka! téged csak a pór nép tekinthet pusztá időtöltésnek, melyekkel a testi béklyókat feloldod, valami láthatatlan fenség — egy titkos istenség — lakozik, mely kívülünk még más finomabb szellemi lények létére mutat, s tulajdon sírontúli — testnélküli — létünkről világos bizonyosságot nyújt.